

Cùng bình thường thôi
nếu có những chuyện không bình thường
(KOBE VAN VELDE)

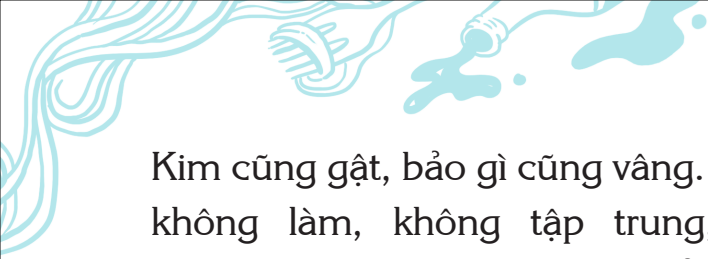
CHƯƠNG 1

Kẻ chịu trận

Kim tròn sáu tuổi vào đầu tháng Tám. Mẹ thở dài lo lắng. Sáu tuổi dường như là con số hơi lớn với Kim.

Nguyên nhân rắc rối ấy là thế này. Từ năm mẫu giáo thứ hai cô giáo đã thường xuyên mời bố mẹ họp riêng. Kim có nhiều biểu hiện rất lạ. Cô hỏi gì

Kim cũng gật, bảo gì cũng vâng. Nhưng không làm, không tập trung, cũng không tham gia trò chơi tập thể.

Kim không hỏi khi cần giúp đỡ, không giơ tay lúc không hiểu bài. Các buổi họp dần dần lên. Cô lớp Mầm kêu “lạ”, cô lớp Lá kêu “không như số đông”. Từ đó mẹ rất nhạy cảm khi ai dùng từ “lạ” để nói chuyện với mẹ.

Bố trấn an:

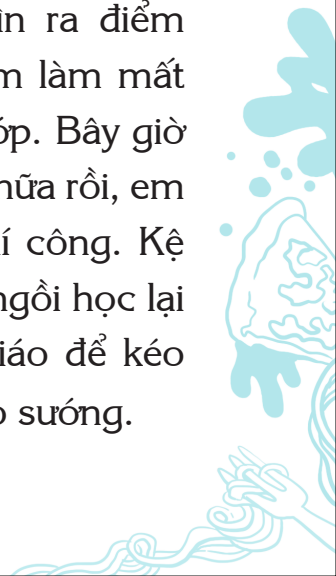
– Thời buổi lạ lùng. Giáo dục cũng theo kiểu lạ lùng. Cứ đứa trẻ nào cư xử khác đám đông, khác tập thể là họ quy kết biểu hiện của tự kỉ. Lạ là lạ thế nào? Kim giống tính bố nó đấy. Ngày xưa anh cũng chỉ chơi khi nào anh thích, chỉ nói với người anh ưa. Giáo dục cứ rập khuôn, xã hội ai cũng như ai còn gì là phát triển đa dạng. Em buồn làm gì. Lần sau họ còn mời, anh sẽ tuyên bố tẩy chay họp.

Sợ bố phản ứng gay gắt với nhà trường, mẹ đành đi họp một mình. Họp về mẹ tủi thân, bật khóc:

– Ngôn ngữ đã không thông thạo còn phải ngồi họp với giáo viên chủ nhiệm, giáo viên luyện âm, giáo viên dạy bổ sung, chuyên gia của câu lạc bộ quản lí học sinh, thêm ông hiệu trưởng nữa. Toàn nghe những chuyện Kim yếu kém, Kim chậm tiến. Em cứ như một mình chống lại *mafia*.

Bố được thể:

– Thấy chưa, họ chỉ nhìn ra điểm yếu, họ chỉ lo một đứa chậm làm mất thời gian, kéo lùi tốc độ cả lớp. Bây giờ họ không quan tâm cá nhân nữa rồi, em ơi. Họp hành làm gì cho phí công. Kệ nó, không lên được lớp Một ngồi học lại mẫu giáo. Cho nó ở mẫu giáo để kéo dài tuổi thơ, chơi lâu hơn cho sướng.

Buồn thế, thất vọng là thế, mẹ vẫn không nghe lời bố. Đầu hè vừa rồi mẹ phải gửi tôi đến nhà Robbe để đưa Kim đi kiểm tra tại Trung tâm chuyên về rối loạn chức năng ở trẻ em. Nhà trường tha thiết đề nghị như vậy.

Bố phản đối đưa Kim đi kiểm tra. Đầu óc nó hoàn toàn bình thường, chỉ có người khác không bình thường.

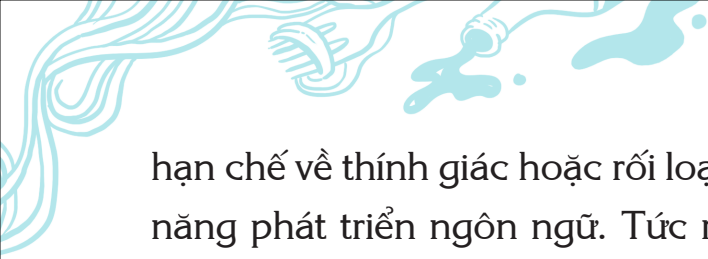
Vẫn muốn xem có cơ hội cho Kim vào lớp Một không, mẹ thuyết phục bố:

– Một người nói mình chưa tin, hai người nói mình chưa tin, nhưng người thứ ba cũng nói thế có khi mình phải xem xét, suy nghĩ lại.

Bố bảo, nếu muốn tự mẹ đưa Kim đi, bố không đồng ý nên dứt khoát không đi cùng. Bố tôi tính tình nóng giận, khó kiềm chế cảm xúc. Bố không chịu đựng được khi người ta cứ khám Kim, thử thách nó hết trò này đến trò khác rồi ghi ghi chép chép.

– Tội nghiệp con bé! – Bố chép miệng.

Bản đánh giá, kết luận của Trung tâm này gửi về, mẹ có đưa cho tôi đọc. Mọi chỉ số đều cho thấy Kim sáu tuổi nhưng tư duy và trình độ chỉ ở mức bốn tuổi rưỡi. Kết luận: Kim thuộc diện trẻ bị

hạn chế về thính giác hoặc rối loạn chức năng phát triển ngôn ngữ. Tức rối loạn loại bảy. Có ba phương án đưa ra:

1. Học lại mẫu giáo lớn.

2. Lên lớp Một nhưng phải có giáo viên dạy kèm và chuyên gia luyện ngôn ngữ hỗ trợ.

3. Vào hệ thống giáo dục đặc biệt.

OGO! Vào trường đặc biệt là thế nào? Mẹ tôi ôm đầu. Đối với mẹ, trường đặc biệt tức là nơi dành cho trẻ em khuyết tật, những đứa bị hội chứng *down*.

Lại liên tiếp các cuộc họp riêng về Kim để đi đến quyết định cuối cùng, xem gia đình, hay nói đúng hơn là mẹ tôi chọn phương án nào.

Một tháng trước năm học mới, mẹ trở về nhà với giấy tờ ghi thông tin về

các trường đặc biệt gần vùng này. Mẹ bảo bố:

– Họ nói trường đặc biệt bây giờ khác rồi. Không phải chỉ trẻ em khuyết tật mới vào đó đâu. Họ còn có hệ đào tạo trẻ em rối loạn chức năng ngôn ngữ, trẻ chậm nói, trẻ gặp chứng khó tập trung. Ở đó học theo nhóm nhỏ, theo khả năng của từng trẻ chứ không ào ào theo tốc độ chung cả lớp, cả khối như trường thường. Em thấy như thế cũng thuận lợi cho Kim nhà mình hơn. Con bé cần giáo viên học riêng cùng nó, dạy riêng cho nó. Ở nhà nó học đánh vần, học số, học chữ với em khá ổn. Chẳng hiểu sao cứ lên lớp Kim lại không tập trung được.

Bố vẫn ngồi lì trên sô pha, tay bấm bấm điều khiển chọn kênh. Chuyện này bố đã có lựa chọn từ lâu rồi còn gì.

– Theo anh, cứ để con học lại mẫu giáo cho thoải mái, không cần vào lớp Một vội. Cũng chẳng việc gì phải vào trường đặc biệt. Trường đặc biệt không gần nhà, đưa đón rất vất vả. Trẻ con hàng ngày phải đi học xa xôi, thay đổi môi trường mới, tâm lí thêm mệt mỏi, em chưa tính chuyện đó à.

Mẹ nài nỉ:

– Họ nói nếu vào trường đặc biệt chỉ cần đăng kí, sẽ có xe buýt đưa đón hàng ngày, tận nhà.

Bố cương quyết không đầu hàng:

– Nó còn bé thế, ngồi xe buýt mỗi ngày mấy tiếng di chuyển. Còn hay tắc đường nữa chứ, có khi bảy tám giờ tối mới về đến nhà. Không được.

Nói cương như thế, chứ bố vẫn để mẹ quyết thôi. Vì mẹ là người hiểu Kim

nhất nhà, mẹ dành nhiều thời gian cho Kim nhất nhà.

Còn mẹ tỏ ra bàn luận hỏi ý kiến dân chủ thế thôi, chứ mẹ vẫn làm theo ý mẹ. Tôi biết thừa.

Mẹ mà hỏi, tôi sẽ bảo cho nó vào trường đặc biệt. Học chậm học ít càng nhẹ thân. Hàng ngày có xe buýt tới tận cửa đón, chả oai à.

Đúng như tôi đoán. Mẹ quyết cho Kim vào lớp Một bằng một bài thuyết trình hùng hồn trong cuộc họp bàn tròn có nhiều bên tham gia:

– Trẻ lên sáu có quyền vào lớp Một. Cảm giác thích đi học, được khám phá trường mới cùng bạn bè cũ rất quan trọng. Giáo dục không nên bắt trẻ phải ngồi lại môi trường cũ nhưng giữa tập thể mới. Kim cũng muốn được học tiếp